

Η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΠΡΟ 70 ΕΤΩΝ

Ο ΚΟΜΗΣ ΓΚΟΜΠΙΝΩ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Του Γάλλου συγγραφέως T. N. FAURE-BIGUET

Η Άθυνα την εποχή που ήταν άκρη χωριό. Ο Γεώργιος και η εκλογή του στο θρόνο. Μιά μερική συνάντησις. Η δεξίωσις της Γαλλικής Προσέβιας. Ο έρωσ του Δανου ύπασπιστου. Ο θυρωρός Βασιλής και η έδριςτοπία. Άθυναίκες μαζοκράτες. Ο Γκερμινώ για τους Έλληνας. Στήν έπαυλι των Πατριών. Η τρύπα του τάπητος. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στις 17 Νοεμβρίου 1864, στις 10 το πρωί, η γαλλική φορεγάτα «Η Μάγισσα», αποβίβαζε στην Πελοπόν, χωρετόντας την αποβίβασι του με 40 κανονοβολοχούς τον περιφρημό Γάλλο συγγραφέα του παρελθόντος αιώνου κώμητα Λοδοφόρο Γκομπινώ, προσημομένο προσέβια της Γαλλίας στην Άθυνα.

Ο Γκομπινώ συνοδεύονταν από ταξείδι από τη σύζυγό του, τις δύο κόρες του, τη Λάνα και τη Χριστινα, και το νεαρό Ροβέρτο νε Τασό, αδελφονεώ του φίλου. Όλα μαζί μπήκαν σ' έν' αμάξι κ' άνεβηκαν στην πρωτεύουσα.

Η Άθυνα την εποχή εκείνη δεν ήταν παρά ένα μεγάλο χωριό. Έξω απ' το οποίο τρυφούσαν οι λούστα. Οι άρχηγοι των κομμωτών γράφον μεσ' στους δρόμους, συνοδεύοντο από τους ματρώους των. Ο προσημοτοργός Βουζουράς έβγαζε απ' τη Βουλή, φορώντας την ένδοξη ενδομύσια, σφαιρώντας τις προέβιας ποστάντες του και φητοφένοντας μεσ' στους δρόμους. Η κούβιστος έλλαζε σχεδόν καθημερινώ. Μά ό'ν' αυτά δεν έπαύονταν τη ζωή να είναι εύθημη και πόρνηση. Ο βασιλεύς Γεώργιος ήταν τότε μόλις δεκαεπτά χρονών και, παρ' όλο το βασιλικό του αξίωμα, η νούτης του τον έστρω-

γράφημα πολιτικής φούσας και τελειώνοντας το τηλεγράφημα συνέζιζε την περιφρημό του «Ιστορία των Πελοών».

Σηρονονταν πολύ πρωί, κάπνιζε ένα γαργάλε και άρχιζε άμείσως την έγρυσία. Το μεσημέρι, μετ' το γεύμα, συγγέντρωνε στη γραφείο του το άνωτερο προσώπιό της προσέβιας και τα μέλη της οικογεντίας του και συζητούσαν για τα γεγονότα της ημέρας. Το απόγευμα συνέζιζε την έγρυσία του και έβγαζε μερικές έπιστοφές, το δε βράδυ, κατά κανόνα, γινόταν δεξίωσις στην προσέβια.

Στις δεξίωσις αυτές πηγαίνον άνελλειπός ο κώης Μιλούντοφ, προσέβιας της Ρωσίας, ο Έρσαν προσέβιας της Άγγλίας, ο Λά Μινέρβα, προσέβιας της Ίταλίας και όλο το άνθος της Άθυναίκης άριστοκρατίας της εποχής. Η Λάνα περιπορνημένη από τους νεαρούς γραμματί, της προσέβιας, από άξιοιστοχούς του ναυτικού κ' από μερικές γουτενιές Έλληναδες, έλοιπε με όλη την όμορφιά και τη χάρι των δεκάδη της χρονών. Ταξιδιότατος επίσης στις έσοφίδες αυτές ήταν ο βασιλεύς Γεώργιος, ο όποιος συνοδεύονταν σχεδόν πάντοτε από τον ύπασπιστή του βαρβόνο νε Γουλιανόνα. Ο ύπασπιστής αυτός ήταν ο ίδιος που, βλέποντας τη μικρή Λάνα στην όδον Πατριών, έννοισε την χωριά του να χωπάη δυνατά. Ήτανε τόρα τόσο ερωτηριμένος μαζί της, όστε ο ένας ο βασιλεύς τον ρωτούσε πως να περάση το βράδυ του, του άπαντοφου με προσοχητό ήφελια: -Φαντάσινα, Μεγαλέστατε, ότι καλύτερο από κάθε άλλον θα ήταν να π ά μ ε σ' αυτή Γαλλική προσέβια.

-Ναι, να πάμε ! του άπαντοφουσε ο καλύτερος βασιλεύς, ο όποιος είχε άντιληφθή τον έρωτά του για τη Λάνα.

Στις δεξίωσις αυτές ο Βασιλεύς, ο θυρωρός της προσέβιας, στεκόταν στην όρτα περιπορνητός κέρβηρος. Άταχοφουε ανσηρά την είσοδο σε όσους δεν είχαν προσκλήσις και όσους κάλι δεν ήταν ντυμένοι σύμφωνα με την έπικεττία, τους έστελνε να φορέσουν άσηρη γραβάτα ή λουστρινά...

Σε λίγο η άπορνης έγρυσιας και η όρτες στην προσέβια διεδέχοντο η μία την άλλη. Ο Γκομπινώ είχε χωρητόφι από το άδύνατο αυτό γέννη. Με καά όδωληση η όδης γλυτόφου. Όμιλος μαζοκρήμενον διαπαινον άπορνηλα στα κάπια κα έστησαν σ' αυτά το χωριό. Η πιο άλλόκοτες μαζοκράτες έβαναν την εμφάνισή τους. Έπειδή οι Άθυναίσι δεν έρόνησαν καθόλου τον Έπίτροπο του βασιλεύς κώμητα Σπόνγκες περιέφεραν στις όδους την είδονα του, καθώς και την είδονα της κώης του, χωροδίδοντας και γλυκίζοντας. Καί δεν περιπορνητόσαν μόνο σ' αυτά, αλλά και μαζοκρήμενονταν έγοντας ός ποντέλι τους το δανό έγρηνη. Μιά μέρα ο κώιος Σπόνγκες και η κώη του συνάντησαν στο δρόμο δυο από τους μαζοκράδες αυτούς. Τότε χωφες να γάση την φηροφία του, χωρητόφους τους έβορτίσας του οι όποιοι, ντυσισημένοι αντισπίδσαν το χωρητόφι και έστεισαν να έξαφαισοθούν.

Η πολιτικές αυτές μαζοκράτες ήταν συχνά πολύ άστειες και ο Γκομπινώ διασπίδουζε, χωφες να βέλη. Όστος δεν άγαποφουε καθόλου τους Έλληνας της εποχής εκείνης, για τους όποιους μεταγορνούσαν κάποτε πολύ σκληρές έφορμεις. Τους χωρητόφουζε π.χ. «Μικροί άνθρωποι, με μικρή πάλη, με μικρά συμφέροντα, με μικροπορνησις, με μικροσπάνδαλα...» Παρ' όλα αυτά όμως, είχε βουή στας Άθυνας, άνδρωφουε με τους όποιους μορποφουε να κωβεντιόση περιφρημα, άνδρωφουε μορποφόμενος, πολιτισόμενος, έξυπνος κ' ευχάριτος.

Παλιά Άθυνα (Είκαον ξένου περιφρητό)

χε προς τις διασεδέσεις. Προόδωλον άσηρη μινών ήταν μινήτης στη Σχολή των Λογιών της Κολλεγίου κ' είτε φανταζόταν ποτε πως θα ήταν δυνατόν να γίνει βασιλεύς. Μιά μέρα όμωσ στη Σχολή, καθώς έστρόλιε μία έφημερίδα στην όποια είχε διλώσει μερικοί γλυκισοφια, τα μάτια του έβγαυο έφεσαν σ' ένα τηλεγράφημα του έρωτηριόχου πολιτικής φούσας και διάβασε σ' αυτό τούνομα του μεταξύ των ύπομνητων για το θρόνο της Ελλάδος: «Λ ! φούσας έμείσως, αυτό είνε πολιό ! Άκοφες έχει ο ιστοπιάς να μη ποο μιληση καθόλου για ένα τόσο σπουδαίο ζήτημα » Κατά βάθος όσος ο κωιστοφίς να μην ήταν και τόσο ευχάριτοςμένος που θα γινόταν ο γυός του βασιλεύς, στην στιγμή που ο ίδιος ήταν έννος άλωτος πορνηση. Όσοσδιώριτε τα πράγματα άλοφούθησαν το δρόμο τους και ο Γεώργιος ήταν πια βασιλεύς της Ελλάδος, όταν ο κώης Γουλιανώ έπιασε στας Άθυνας.

Τους ημέρες μετ' την άφιξή τους, καθώς οι Γκομπινώ έβαναν τον περιπορνητό με άφιξή στην όδο Πατριών, συνάντησαν Έξανα το βασιλέα, ο όποιος έβανε επίσης τον περιπορνητό του μ' έναν ύπασπιστή του, Σάφωνα με την έθιοφιστία, το άμάξι του προσέβιατό στήθηκε άμείσως. Η σύζυγος του κώητος και η κώη του σηκοφούσαν απ' τη θέσι τους και επεζήθουσαν στο βασιλέα, στις όποιες έδεινος άντισπίδουσε με χάρι το χωρητόφι, κωτίζοντάς τις έλκιμονα μεσ' στα μάτια. Η Λάνα δε χόρτανε να βλέπη το βασιλέα, ένδι άντιφύσας ο όναος ύπασπιστής του βασιλεύς δεν χόρτανε να βλέπη τη Λάνα, η όποια φοροφουε την ημέρα εκείνη ένα κωκκινο σκατοφίλο φορημα και ζωέτατο από βελούδο μαφου. Ο ύπασπιστής με την πρώτη ματιά που της έρωξζε την έρωτεφούρη και κατ'άλαβε πως η συνάντησις αυτή ήταν μοιραία. Καί δεν είχε άδικο, όπως θα όοιμε πορνητό.

Έν το μετ'ότι ο κώης Γκομπινώ είχε μεθόσι από την Ελλάδα. Ο Άτιπός όρκοφός, η κωρητόφους των ποτιών, η όμορφιά των έρωφίλων του έγρηνου, τον έμαγευε. Έννοωφουε, μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, ένα κρημα νεότρου να τον πλημμυρίση και άρχισε να ερωξέται με πραγματικό ποφου, με τρέλλια. Άφηνε ένα ποήμα του μιστολειομένο, για να έπαγορνούση στο γραμματιέα του ένα τηλε-

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μ. Ναπολέων και ο Φραγκίσκος της Αυστρίας. Τι κάνει ο θυμός. Η διπλωματική της Ντυρόκ. Η Μαρία—Λουίζα ανταπεδίδει το... κομπλιάν. Ο γίγας Λαμπλός και ο νάνος Τερ—Πούς. Πώς την έπαθε μια Άγγυλις χριστοκράτης. Γιατί δέν έγινε δικαστής ο Λα Ρενιέρ. Μιά συμβουλή του Πάπα...

Ο μεγαλύτερος έθνος του Μεγάλου Ναπολέοντος ήταν, ως γνωστόν, ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Φραγκίσκος, το όποιον εν τούτοις είχε παντρευτεί την κόρη, Κάροτα, του Ναπολέοντος πληροφόρηθηκε ότι ο μεγάλος του αυτός έχθρος είχαν οργανώσει μία συννομία εναντίον του, έπαινο στον παρθεσιό του θείου του, Ερβίσιος και είχε στην Αυτοκράτειρα Μαρία—Λουίζα:

—Ο πατέρας σας, κυρία, δεν είναι... κανάγας... Η Μαρία—Λουίζα, που είχε ήξερε αρκετά καλά τη γαλλική γλώσσα ώστε να έννοιση τι ακριβώς έσημιανε η λέξη κανάγας, έπαινε ιδιαίτερος τον Μεγαν Τελετάοχη Ντυρόκ και τον παρακάλεσε να της την εξηγήσει. —Ο σίγγιός μου, του είπε, που έδωλμοσ πως ο πατέρας μου είναι κανάγας. Τι σημαίνει η λέξη αυτή; —Ήθελε να πη... απάντησε τραυλίζοντας ο Ντυρόκ, ότι είναι... παλληκάρι!...

Η Μαρία—Λουίζα δέν είχε τίποτα. Ύστερ' από λίγο καιρο, ο αυτοκράτορας της σίγγις της παρουσίασε, παριστάμενος και το Ντυρόκ, έναν από τους στρατηγούς του που είχε καταγράψει κάποια περιφανή νίκη εναντίον των έθρσθων.

—Κύριε, είπε τότε η Αυτοκράτειρα στον γενναίο στρατηγό, με το γλυκόστομο της σίγγις της παρουσίασε, παριστάμενος και το Ντυρόκ, έναν από τους στρατηγούς του που είχε καταγράψει κάποια περιφανή νίκη εναντίον των έθρσθων. —Κύριε, είπε τότε η Αυτοκράτειρα στον γενναίο στρατηγό, με το γλυκόστομο της σίγγις της παρουσίασε, παριστάμενος και το Ντυρόκ, έναν από τους στρατηγούς του που είχε καταγράψει κάποια περιφανή νίκη εναντίον των έθρσθων. Κόζαλιο ο στρατηγός... Κόζαλιο ο Ναπολέων... Κόζαλιο ο Ντυρόκ...

Ο περιφαιμος τενοός Λαμπλός, ο όποιος, ως γνωστόν ήταν εξαιρετικά ψηλός και παχύρ, είχε πάει κάποτε στο Λονδίνο για να δώσει μία σειρά συναυλιών. Στο ξενοδοχείο που είχε καταλάβει, έβριγε να καταική και ο διασημος νάνος Τόν Πούς, ο όποιος, στον ίδιο ακριβώς καιρο, έδινε παραστάσεις στην Άγγλιση πρωτεύουσα.

Κάποια Άγγλιση αριστοκράτισσα που δέν είχε κατορθώσει να δη σ'ό θεατρο τον ένδοξο νάνο, αποφάσισε να τον επισκευθί στο ξενοδοχείο του για να τον γνωρίσει από κοντά. Όταν έφαισε όμως στο ξενοδοχείο, έβριγε την πόρτα του δωματιού του Τόν Πούς, έχτισσε την πόρτα του δωματιού του Λαμπλός, ο όποιος της αναίεσ ο ίδιος.

Η Άγγλιδα, μόλις αντίκρισε τον γίγαντα αυτόν τάχισε. —Ήδη για να δώ τον Τόν Πούς... έφ'έλλισε. —Εγώ είμαι, κυρία μου, άπαιτητος αλαφίστατα ο τενοός. —Μά... τότε θα έβρινα λιθός... Μου είχαν πη, κυρία, πως είστε ένας μικροσκοπικός άνθρωπος... —Στο θεατρο, μάλιστα, κυρία μου... Όταν βρισκόμια όμως στο δωμάτιό μου, τεκτονόμια λίγο για να ξεκουραστώ... απάντησε ο Λαμπλός.

Όταν ο Γερμανός ντε Λα Ρενιέρ, το όποιον οι συγγενείς δέν ήταν και τόσο έντομα άνθρωποι, πήρε το δικόμια γύμνασι, ή αλκογιενά του τον έπαιε να πρωτιμηση το δικαστικό κλάδο. Ο δικασμομιο νομοός όμως άναήθησε. —Αν γίνω δικαστής, είπε, πιθανόν να βρεθώ εποχρησιμένος να στείλω νεκρούς από τους συγγενείς μου στα κάτεργα, ενώ αν παραμύνη δικηγόρος θα μπορούσ' τονάχριστον να τους έτερασπισώ...

Κατά την πολιορκία μιας πόλεως της Παλαιστήνης από τους οτανοφόρους οι άεργχοι τον πολιορκωχόν ούτησαν τον Πάπα πως έπαιε να φρεθόν προς τους κατοίκους της πόλεως μετά την κατάληψη της, αφού τους ήταν αδύνατο να ξεχωρίσουν τους χριστιανούς από τους άπιστους.

—Σταύστε τους όλους! τους μήνισε ο Πάπας. Ο Θεός θα αναγκοισίη μόνος του τους πιστούς και θα τους πάρη στον Παράδεισο!...

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ

Κάποιος Άμερικανός είχε την επομονή να άφιρσθήε τρία όλοκληρα χρόνια για να καθορίση τον αριθμό των παρομιών, των λέξεων και των γραμμών της Άγιης Γραφής ερωγυόμενος επί όχθ' όμης κάθε μέρα. Έβριγε λαλούν ότι η Γραφή περιέχει 51.173 παρομιές, 713.692 λέξεις και 3.966.480 γράμματα, το δε όνομα Σαβάθ αναφέρεται σ' αυτή 6.866 φορές.

Η άνοιξις σιγά—σιγά έφτασε και ο έρως του βασιλικού έπασπιστού βαρόνου ντε Γκιοντενζόνε προς τη Διάννα ντε Γκιοντινό μεγάλουε όλοένα. Στο τέλος, μην άντεχόντας πια στο πάθος του, το έξομολογήθηκε στο βασιλέα, ο όποιος άνελαβε εύχαριστός να κανονίση τα πράγματα. Και πράγματι ο Γεώργιος μήλισε σχετικώς στο Γκιοντινό και έπειτα από δύο μέρες οι δύο είνγενείς νέοι άρραθωνοιάζονταν.

Το καλοκαίρι, ο Γκιοντινό και η οικογιενά του έρχατοστάθηκαν σε μία έπαυλα που νοίκιασαν στα Παναθήνα. Κ' εκεί έξοκολοθήσαν την ίδια πρόσραση ζωή, την όποια έβριγε να κανονίση ο βασιλέας Γεώργιος πηγιανε και τους έβλεπε συχνά. Μά, επειδή δέν είχαν μεταφέρει στην έπαυλα τα πλούσια έπιπλα της προσειας, ή έπιπλοσίς της ήταν πολύ άπλή. Στόν τάχητα μάλιστα του σαλονιού, πηγιε μια αρκετά μεγάλη τρίπα. Γι' αυτό, κατά την πρώτη έπισκεψη του βασιλέως, ο Γκιοντινό παρακάλεσε το νεαρό του φίλο Κολονιάν, άκόλοσθ της Ισπανικής προσειας, να στροφισορήσει πάνω από την τρίπα αυτή, για να μην την ίδη ο Γεώργιος. Η άπιστολή του νεαρού άκολούθου δέν ήταν και πολύ δύσκολη, γιατί καθ' όλη τη διάρκεια της έπισκεψης του ο βασιλέας έμεινε στον έξοσθη, αναντιόντας με τον Γκιοντινό και τη σίγγις του τα άφομια της καλοκαιρινής βραδιάς. Ένω μεταξή μέσα όλοι οι νέοι και ή νέες διασκεδάσαν πηδώντας εις ύψος πάνω από ένα μικρό παραθύρι. Αρμύλως κ' ο Γεώργιος, που ήταν άόμοια σχεδόν παιδί, θα ήθελε να συμμετάσχη στα παιχνίδια τους, μά, αλλόμοιο, ή βασιλική του άξιοπρεπία δέν τον άφινε να κανη ένα τόσο άσυνβέβαστο προς το ύψηλό του άξιωμα πράγμα. Έτσι δέν είδε και την τρίπα που έπηχε στον τάχητα της έπαύλεως του Γκιοντινού.

Έπειτα από λίγες ήμέρες, ο βασιλέας προσκάλεσε τον προσειανή της Γαλλίας, να πανε να παραβριθίσει μαζί στην Κέσραφα. Ο Γκιοντινό δέχησε εύχαριστός και, σε λίγο τρεις φρεγάδες, ή «Ελλάς», που έφερε το βασιλέα, ή «Μάγισσα» με τον Γάλλο προσειανή και την οικογιενά του και ένα λιανικό ίστιοφόρο, έρχατοέκλειναν τον Πηραιό αλέοντες προς το Ίονιο Πέλαγος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ένα παλιό Αθηναϊκό Πόσχα. Οι γάμοι της Διάννας, Αθηναϊκές φροισογιονιές του παρελθόντος. Οι γάμοι του Γεωργίου. Η Όλγα στας Αθήνας κτλ. κτλ.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΑΒΘΜΕΝΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

Η ΡΟΔΟΣ

(Με τρεις χρονιές)

Η Ρόδος, κατά την αρχαιότητα, έφαιε μέσοσ από τη δόξα της, στον «Κόσμοσ» της, που ήταν, ως γνωστόν ένα από τα έπτ' άθωματα του κόσμου.

—Στας Ομηρικους χρόνους, ή νήσος είχε τρεις πόλεις, τη Ήλιούσν (ή σημερινή Ρόδο) και δύο άλλες. Η τριεπί αέτις, άποτελοόσαν, με άλλες τρεις μικρότερες, που ήσαν στην άλλη άκρη της Ρόδου, την «Εξάλιασν» των Λοφίων.

—Η Ρόδος γιόσθησε από τον Απιδόμοιο, τον αρχιτέκτονα που έζησε και τα μαζρά τείχη των Αθηνών.

—Στά 661 π. χ. ο γαλιός Μουσαθιός κατέλαβε τη Ρόδο και έπειτα από μερικά χρόνια την έλεσθηόσθησε οι Έλληνες του Βυζαντίου.

—Την 15 Αύγουστου 1310 ο Φοσάκος Βιλλιάς, Μέγας Μισιστρος των Ιουαννιτών της Γεροσολιμ, κατέλαβε από τους Βυζαντινούς τη Ρόδο και την έσλάβωσσε.

—Στά 1522 ή Ρόδος έφαιεσθη από τους Τούρκους, επί Σουλταμάν του Β'.

—Η Ρόδος κατά την όπο τον Σουλταμάν κατάληρήν της, έβουθευάτο από τον Βιλέ Ντελλί Αδάμ, Μεγάλο Μισιστρον των Ιουαννιτών Ιπποτών.

—Ο Ντελλί Αδάμ είχε όπο τας διαταγές του 6000 άνδρας, οι όποια πολιορκίασε με 100.000 Τούρκους.

—Ο Ντελλί Αδάμ, παρθεσιος τη Ρόδο στας Τούρκους διά συνθήκης, ή όποια άνεργαρή την 1ην Ιανουαριου 1523.

—Οι Ιουαννίται, φέγγοντες από τη Ρόδο, έρχατοσπαθήσαν από τον Κάρολο τον Ε' στην Μάλτα. Κ' από τότε ονομάσθησαν «Ιππότες της Μελίτης».

—Έπειτα από 450 περίοιο χρόνια, ένας απόγονος και συνόνομιοσ του Ντελλί Αδάμ, ο γνωστός Γάλλος συμβολιστής ποιητής, έζητησε, ως γνωστόν, να γίνη βασιλέας της Ελλάδος, μετά την έξοισν του Όθωνος, προβάλλων ως έπισημομια ότι ένας απόγονος του επολέμησε ύπερ της έλληνας Ρόδου κατά τον Τούρκο.

—Στά 1911 ή Ρόδος και τα άλλα Δωδεκάνησα, κατέληθησαν από τους Ιταλούς υπό το πρόσραμια της ασσοφινής κατοχής.

—Στά 1920, ο Προσθιτουόγος της Ιταλίας Τιτόνι, τα παρεσχίσε, διά συνθήκης μετά του Βενιζέλου, εις την Ελλάδα.

—Μά οι Ιταλοί, κατακατήσαντες την συνθηγήν αυτην που την είχαν ύπογράψει μόνου τους, χρατιόναν άόμοι τη Ρόδο και τα άλλα νησιά, ύπερ την πώ άνεργή και άυπόφορη δουλείαν.

